

על הגבורות ועל הנפלאות

א-תקנ תשס"ו
 1928-1929

לזכר דשה יפה

מה עצום הכוח הצפון בנוער החלוצי שלנו!

(דבר' — ספרות ציונית בלתי לגלית'.)

היתה, בחדרי הדרים, לפעמים, עם תריסרים מוגפים למחצה, בדירות ארעיות שהיו מהלפות מפעם לפעם — אבל כמה זכרונות נעימים כרוכים בה! מכל הקצוות היו מתאספים אהר-אחד בחשאי ובננכת, לפעמים גם בתקופות-קור צורב ונשמים דולפים, ילדים בני 12-13 אחרי עבודת יום תמים ויש גם אחרי מלחמה קשה בבית עם ההורים, שברובם לא היו שבעי רצון כלל וכלל מעסק ביש זה, הרחוק משכר וקרוב להפסד, ואשר כאורה נוברין יהודאין שאפו לתכלית לבניהם והיו מרוצים הרבה יותר אלמלא נכנסו לקומסומולי.

כמה חבה ומסירות ראיתי בשומריים הצעירים שהיו מדריכים את הזאבונים הללו! כמה יכולת-הנוכח וכשרון-פרגוני הראו בתנאים הקשים ההם!

ותמיד הייתי תוהה ומהרהר: מאין שאבו הקטנים הללו את הכוח העצום והנפלא הזה? אי-דרך הרוח אשר פעמה אותם? מי גרל לנו כל אלה?

ואמרתו אל לבי: אכן, עוד לא פסה הגבורה בישראל! עוד הותר לנו אל לפלוטה את תלתי-האש הזה, עוד יש לנו רב, בזכות תינוקות רכים ושהוריים אלה — עשה נעשה וגם יוכל נוכל!

נחום איש גס-זו

יש כשאתה קורא ע"ד סכלו ונבחרתו של הנוער שלנו בסמסיר — הרי איזה רגש טמיר וחוק תוקף אותך בל"י משים ומושך אותך כמו בחזקת היד אל הארץ אשר יצאת משם; לכאורה כבר נתקת את הקשרים אתה — ומהו הסגור המחבר אותך אל האדמה ההיא? האמנם סכל-האחים ויסורי-הנאכנים השרידים? אכן רוח היא באנוש!

הנה שיה ושיג לך כאן עם נוער שברובו נולד במולדת, שעברית היא שפתו והוא מעורה בקרקע-המכורה; האם לא אל הנוער הזה החפצות? האם לא לו יחלת? ולמה-זה דוקא כאן אתה מעריך ומקיר כל-כך את אותו הנוער אשר שם? מה יהמה אליו הלב ומה חביב וקרוב הוא! האם דרך הקוצים והענניים אשר בחר בה היא-היא אשר העטרנו זר של חוד שנתפארת והיא היא המחבבת אותו כה ללבנו? ואולי יש הבדל עז ועמוק בעצם מהותו של הנוער אשר שם ואשר פה? מי יודע... אולם כמה יקרים לי עכשיו אותם הזאבונים והגורים, מפרחי השומר הצעיר, שבמרינה-רושצה ומוסקברציה — פרברי מוסקבה הבירה — אשר אתם נמשתי בדרך עבודתי! ברובת תהיה לי העבודה ההיא. כמה קשתה ומה פוריה